

ภาคผนวก จ

ร่างกฎกระทรวงว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานบางช่วงเวลา

(ร่าง)
กฎกระทรวง
ว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานบางช่วงเวลา
พ.ศ. ...

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 และมาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 อันเป็นพระราชบัญญัติที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 31 มาตรา 35 มาตรา 48 และมาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานออกกฎกระทรวงไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ให้นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานบางช่วงเวลาปฏิบัติต่อลูกจ้างในเรื่องคุ้มครองแรงงานตามที่กำหนดในกฎกระทรวงนี้ ส่วนที่ไม่ได้กำหนดในกฎกระทรวงนี้ ให้บังคับตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541

ข้อ 2 ลูกจ้างงานบางช่วงเวลา หมายถึง ลูกจ้างที่นายจ้างจ้างไว้ให้ทำงานวันหนึ่งไม่เกินห้าชั่วโมงหรือเมื่อรวมระยะเวลาทำงานทั้งสิ้นแล้วสัปดาห์หนึ่งไม่เกินสามสิบชั่วโมง ซึ่งโดยลักษณะหรือสภาพของงานจำเป็นต้องจ้างเฉพาะในช่วงเวลาดังกล่าวหรือไม่อาจจ้างให้ทำงานเต็มเวลาดังเช่นลูกจ้างอื่นของนายจ้างได้

ข้อ 3 ให้นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างงานบางช่วงเวลาทำสัญญาจ้างเป็นหนังสือ ซึ่งอย่างน้อยต้องมีรายการดังต่อไปนี้

- (1) ชื่อ ชื่อสกุล และภูมิลำเนาของนายจ้าง
- (2) ชื่อ ชื่อสกุล และอายุของลูกจ้าง
- (3) สถานที่ทำงานของลูกจ้าง
- (4) ลักษณะหรือสภาพของงาน
- (5) เวลาทำงานปกติในวันหนึ่งและสัปดาห์หนึ่ง
- (6) ระยะเวลาการจ้าง
- (7) อัตราค่าจ้างและสถานที่จ่ายค่าจ้าง

ให้นายจ้างมอบสัญญาจ้างหรือสำเนาสัญญาจ้างที่มีข้อความเช่นเดียวกันแก่ลูกจ้างทำงานบางช่วงเวลา

ข้อ 4 ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างทำงานบางช่วงเวลาสำหรับการทำงาน ชั่วโมงหนึ่งไม่น้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในท้องถิ่นนั้นต่อวันหารด้วยแปดชั่วโมง โดยบวกเพิ่มอีก ร้อยละสิบห้า

ข้อ 5 เมื่อลูกจ้างทำงานบางช่วงเวลาได้ทำงานติดต่อกันมาแล้วครบหนึ่งปี ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างมีวันหยุดพักผ่อนประจำปีไม่น้อยกว่าปีละสี่วันทำงานโดยได้รับค่าจ้าง และในการคำนวณระยะเวลาการทำงานของลูกจ้างที่มีระยะเวลาทำงานน้อยกว่าสี่ปดาห์ละห้าวัน ให้นับเฉพาะวันที่ลูกจ้างได้ทำงานจริง โดยกำหนดให้หนึ่งวันของการนับระยะเวลาทำงานติดต่อกัน ครบหนึ่งปีเท่ากับห้าชั่วโมง

ข้อ 6 ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างทำงานบางช่วงเวลามีสิทธิลาได้ 3 ประเภท โดยไม่ได้รับค่าจ้าง ได้แก่ ลาป่วย ลาเพื่อคลอดบุตร และลาเพื่อกิจธุระอันจำเป็นตามความตกลงระหว่าง นายจ้างกับลูกจ้าง

ข้อ 7 ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างในวันลาให้แก่ลูกจ้างทำงานบางช่วงเวลา เฉพาะในกรณี ดังต่อไปนี้

(1) ค่าจ้างในวันลาป่วย สำหรับลูกจ้างทำงานบางช่วงเวลาทำงานไม่น้อยกว่าสี่ปดาห์ละห้าวัน และทำงานไม่น้อยกว่าวันละห้าชั่วโมง เท่ากับอัตราค่าจ้างในวันทำงาน ตลอดระยะเวลาที่ลา แต่ปีหนึ่งต้องไม่เกินสามสิบวันทำงาน

(2) ค่าจ้างในวันลาเพื่อคลอดบุตร สำหรับลูกจ้างทำงานบางช่วงเวลาทำงานไม่น้อยกว่าสี่ปดาห์ละห้าวัน และทำงานไม่น้อยกว่าวันละห้าชั่วโมง เท่ากับอัตราค่าจ้างในวันทำงานตลอดระยะเวลาที่ลา แต่ไม่เกินสี่สิบห้าวัน

ข้อ 8 ในกรณีที่ลูกจ้างทำงานบางช่วงเวลามีระยะเวลาในการทำงานมากกว่าสี่ปดาห์ ละสองวันและมีระยะเวลาทำงานต่อเนื่องกันครบหนึ่งปี นายจ้างต้องมีเหตุผลอันจำเป็นและสมควรจึงจะเลิกจ้างลูกจ้างได้ โดยการบอกกล่าวล่วงหน้าให้ลูกจ้างทราบเป็นหนังสือเมื่อถึงหรือ ก่อนจะถึงงวดของการจ่ายค่าจ้างโดยให้มีผลเป็นการเลิกจ้างเมื่อถึงงวดการจ่ายค่าจ้างถัดไป โดยไม่ จำเป็นต้องบอกกล่าวล่วงหน้าเกินกว่าสามสิบวัน

ในกรณีที่ลูกจ้างทำงานบางช่วงเวลามีระยะเวลาในการทำงานไม่เกินสี่ปดาห์ละสองวัน นายจ้างมีสิทธิเลิกจ้างลูกจ้างได้ทันทีโดยไม่ต้องมีเหตุผลอันจำเป็นและสมควรและไม่จำเป็นต้อง บอกกล่าวล่วงหน้า

ข้อ 9 ให้นายจ้างจ่ายค่าชดเชยให้แก่ลูกจ้างทำงานบางช่วงเวลาตามมาตรา 118 แห่ง พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 และในการคำนวณระยะเวลาการทำงานของลูกจ้าง

ที่มีระยะเวลาทำงานน้อยกว่าสัปดาห์ละห้าวัน ให้นับเฉพาะวันที่ลูกจ้างได้ทำงานจริง โดยกำหนดให้หนึ่งวันของการนับระยะเวลาทำงานเพื่อคำนวณค่าชดเชยเท่ากับห้าชั่วโมง

ให้ไว้ ณ วันที่...เดือน...พ.ศ. ...

(ลงชื่อ).....

()

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน

หมายเหตุ: เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากงานบางช่วงเวลามีสภาพการจ้างและการทำงานที่แตกต่างไปจากการจ้างงานทั่วไป ซึ่งสมควรกำหนดการคุ้มครองในงานดังกล่าวเป็นกรณีพิเศษให้แตกต่างไปจากการคุ้มครองแรงงานตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 และโดยที่มาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 บัญญัติให้ออกกฎกระทรวงกำหนดการคุ้มครองแรงงานในกรณีต่างๆ ให้แตกต่างไปจากพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้